

var enig med mig, og navnlig sætter jeg Pris paa, at han var enig med mig i min Betragtning vedkommende Aktieselskabers Beskatning og den eventuelle Skat paa Brugsforeninger. Det ærede Medlem railerede noget over, at jeg havde sagt, at det var et godt Stykke københavnsk Lovgivning. Ja, det har jeg sagt, og det staar jeg ved, men det er ganske vist kun dette ene Punkt, jeg har ikke sagt andet, og det ærede Medlem maa være saa elskværdig at læse efter, hvorledes mine Udtalelser staa i Rigsdagstidende, det kan ikke misforstaas. Det, jeg har sigtet til, var dette ene Punkt, som fritager enorme Værdier, som ere i Københavns Kommunes Eje, fra al Skat til Staten. Det var det, jeg mente, var et godt Stykke københavnsk Lovgivning, og det staar jeg ogsaa fremdeles ved. — Jeg vil derfor, i alt Fald paa nærværende Tidspunkt, forbeholde mig Retten til at stille et Ændringsforslag til dette Punkt, idet jeg anser det for ganske urimeligt, at disse enormt store Værdier ligge hen som skattefri og skulle være ganske fri for at yde en eneste Øre til Statens Fornødenheder, ene og alene fordi de enten rent tilfældigt eller med Forsæt, for at blive fri for Skatten, ere overgaaede i en Kommunes Eje. Dette anser jeg for ganske urimeligt, ikke at tale om, at saadanne Virksomheder, saadanne Ejendomme, hvis Formaal er at drive en Forretning, som lige saa godt kan være i privat Eje, og som maaske konkurrerer med private Skatteyderes Forretning, ikke bør være skattefri. Det forekommer mig saa indlysende, at jeg vil se endnu en Gang, om ikke det var muligt i dette høje Ting at faa Tilslutning til en saadan Betragtning.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Oscar Hansen: Jeg erkendte i Gaar, at det foreliggende Lovforslag er et Fremskridt, fordi der i en moderne Stat maa være Skat paa Værdien, hvad enten det er Indkomstskat med eller uden stigende Skala, eller det er Indkomstkildeskat. Det ærede Medlem, som nu satte sig, vil imidlertid kun anerkende den sidste Form for Beskatning af rørlig Formue for at være rigtig. Saa snart der er Tale om andre end den ene, han nu har kastet sin Kærlighed paa, ere de utaalelige og forskellige andre Ting i Smag med utaalelige. Det er paa dette Punkt, at jeg — uagtet jeg yderst beklager det — vedbli-

vende tror, at der ikke er noget Haab om, at jeg kan blive enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem vil kun anerkende en Indkomstkildeskat — og det synes ikke en Gang at være en saadan som den, man har i England, men nærmest en saadan, som man har i Italien — som den eneste tilladelige Beskatning af mobil Værdi. Nu kan det ærede Medlem jo glæde sig; der er jo Saakorn i Lovforslaget, ud af hvilke der kan vokse en saadan Kildebeskatning, og der er jo ingen Tvivl om, at Finansministeren i den næste Menneskealder vil faa en kær Beskæftigelse med at komme med Ændringer og Tilføjelser til det foreliggende Lovforslag, og saa maa Frøkorntet efterhaanden udvikle sig. Jeg sigter ved disse Frøkorntet ikke saa meget til § 4, hvor man deler Indkomsterne efter 6 forskellige Kilder, fordi man ikke kan give nogen Definition af Begrebet: Indkomst, hvad heller ingen andre Mennesker i noget andet Land har kunnet gøre; men jeg sigter blandt andet til § 2, Punkt 3 og 4. Det ærede Medlem vil flere Gange se disse 2 Poster, 3 og 4 i § 2, anførte i senere Paragraffer i Loven, netop under Synspunktet fra en Indkomstkildebeskatningslov. Jeg haaber derfor, at Loven, naar det ærede Medlem er blevet opmærksom derpaa, vil være noget mindre utaalelig; thi, som sagt, det, som det ærede Medlem ene og alene i denne Verden har kært i denne Retning, findes liggende spirende heri.

Thomas Larsen: Jeg vil begynde med at sige, at denne lange Forhandling, som allerede er ført nu angaaende det foreliggende Lovforslag, synes at have bekræftet mine Udtalelser fra forleden, som gik ud paa at fastslaa, at vi nu vare naaede saa vidt i Forhandlingerne angaaende Skattelovene, at der ikke var Ud-sigt til paa væsentlige Punkter at naa videre. Det forekommer mig, at dette tydelig fremgaar af Forhandlingerne. Vi ere jo Vidner til, at Tanke staar mod Tanke, og vi ere endelig ogsaa Vidner til, at der for adskillige ærede Medlemmers Vedkommende er sket Forandringer i det Standpunkt, de have haft i tidligere Tid, at de altsaa nu se anderledes paa det end for 1 eller 2 Aar tilbage. Det samler sig for mig i dette, at man vistnok kan have Lov til at sige, at hvis vi skulle blive ved at forhandle Skattelove, indtil alle de 114 Medlemmer i dette høje Ting ere enige om hver enkelt Bestemmelse i denne Reform, og indtil ligeledes alle Landstingets